

– *Mitől leng még mindig?*

– *Biztos a szél hajtja.*

– *Dehát alig van szél...*

Megtörtént párbeszéd

Már napok óta foglalkoztatta ez a baromság. A szellemhinta. Ez a szóbeszéd (már ha az interneten megosztott bejegyzéseket lehet ennek nevezni, mert kimondva még senkitől nem hallotta) alapján terjedő mítosz, hogy a panel előtti játszótéren van egy hinta, amelyik időnként magától elindul és megáll. Meg hogy a játszótéren néhány gyerek minden ok nélkül sírni kezd, feltehetően mert megijedtek valamitől. Az internet tele van mindenféle összehordott szeméttel, de a lakás ablakai pont a játszótér felé néznek, és kétszer már ő is látta a hintát üresen lengeni, és elég hosszú ideig mozgott előre-hátra ahhoz, hogy győzze kívánni, amíg megáll, és arról is lemaradt mindkétyszer, hogy mikor indult el. Meggyőződése volt viszont, hogy mivel a játszótér vadiúj, a hinta annyira meg van még olajozva, hogy egy enyhe szellő is meg tudja hajtani. Más magyarázat nem lehet.

Ma is kinézett, és akkor a hinta állt, és mivel lassan esteledett, az utolsó két gyereket most vitték haza az anyukáik, az egyik persze üvöltött, hogy még nem akar hazamenni, de amikor az anyukák azt mondják, hogy vacsoraidő, akkor nincs apelláta. Ekkor jutott eszébe, hogy ahelyett, hogy az ablakból lesné unalmában a hintát, lemegy és közeli próbálja megnézni magának, az idő jó, teljes sötétedésig még van hátra, és elodázhathatja az albérlőtársával a kellemetlen csevejt, aki nemsokára hazajön.

Ott állt a játszótéren a hinta mellett, ami pár lépésre volt az alacsony kerítéstől amivel manapság minden játszótér körbevesznek, és arra gondolt, remélhetőleg senkinek nem szúr szemet hogy miért van ott, és nem küldik el finoman ahová a pedofilokat szokták. A lépcsőháznak a panel másik oldalán is van bejárata, és az emberek munkából jövet abból az irányból érkeznek, köztük az albérlőtársa is, így ez legalább le van tudva. Ahogy ott várt, és senki nem jött arra és a hinta sem mozdult, a gondolatai elkalandoztak, és az is eszébe jutott, ha már szellemhinta-nézőben van, hogy segítene egy olyan eszköz, ami a Szellemirtóknak van, ha bejeleznék, egyértelmű lenne minden. De ilyen eszköz nem létezhet a természetfeletti vizsgálatára, márpedig a szellemek

természetfeletti, hiszen ez ellentmondásban lenne a szó jelentésével: amit ki lehet mutatni, az nem lehet természetfeletti, az természeti. Az, hogy az élőlények érzékelhetik-e a természetfelettit, más lapra tartozik – az élőlényekben is lakozhat természetfeletti, azt mondják, minden élőnek van lelke, mégsem mutatta még ki soha senki, így természetfeletti kell legyen. Persze lehet, hogy nincs is lélek, de már ez a kérdés is egy ellentmondás: ami van, azt úgy szoktuk érteni, hogy a természetben van, és ki is mutatható, vagyis ami nem a természetben van, az nincs. De azért hihetjük. Hasznát vehette volna állatoknak, többször hallott már olyan történetet, lovakról és macskákról, amiknek a viselkedése megváltozott aznap, amikor valaki a háznál a másvilágra készült távozni, mert állítólag ezek az állatok érzékelik a szellemeket, így előre tudják jelezni, hogy a beteg nem éri meg a másnapot. Neki nem volt sem lóva, sem macskája, sőt kutyája sem, amiről ugyan nem hallott ilyen történeteket, de kutyát amúgy is tilos volt bevinni a játszótérre, sőt a panelnek ezen az oldalán tilos volt egyáltalán sétáltatni, mert a szülők sokat panaszkodtak, hogy ráugrálnak a gyerekekre, így határozat alapján a panel másik oldalán kellett, az ezen az oldalon levő kapun nem volt szabad kihozni őket. Így azt nem lehetett tudni, kutyák jeleznek-e a hinta miatt.

A hinta mozgásban volt. Annyira gondolataiba mélyedt, hogy máshová bámult már és nem vette észre, amikor elindult, csak a perifériás látása adta a jelzést egy ideje, amit végre felfogott. Újonnan olajozottan semmilyen hangot nem adott ki, nem nyikorgott kísértetiesen, a levegőt is hangtalanul szelte. Finoman, de határozottan lengett, mintha egy 5-6 éves gyerek hajtaná. Vagy az a gyenge szellő, amit időnként az arcán és a kezén érzett. Most pont nem fújt, de a szünetek nem voltak hosszabbak 2-3 percnél. A hinta viszont nem lassult. De ez csak azért lehet, mert a modern dolgoknak kicsi a súrlódása, hogy a gyerekeknek ne legyen nehéz hajtani. Más magyarázat nem lehet.

Az időnként ismétlődő enyhe szellő kellemes volt, az évnek ebben a szakaszában még nem szokott hűvös lenni. Arra gondolt, milyen sztereotipikus gondolat, hogy ha lenne itt kísértet, akkor biztos érezni lehetne valami hűvöset, de ilyenről az interneten nem számoltak be, pedig ott aztán mindenről beszámolnak. Néha nem is értette, minek olvassa egyáltalán mások agymenéseit, de persze a helyi történetekről meg nem akart lemaradni – valamit valamiért. Ha több pénzt akarsz félretenni saját lakásra, el kell viselned az albérlőtársat. Ez éppen eléggé kísértő, nem kell ide szellemhinta.

A hinta megállt. Hogy miért pont most, azt nem lehetett tudni, mert nem volt kevesebb légmozgás az utóbbi pár percben, mint korábban. De ez lényegtelen volt. A lényeg az volt, hogyan állt meg: oldalról nem teljesen középen, hanem úgy, hogy az ülőke eleje volt a képzeletbeli függőleges vonalon, mintha annak az 5-6 éves gyereknek a lába szárának vagy a fenekének támaszkodna, aki most állította meg, a lábát kinyújtva a talajig. Hangot most sem lehetett hallani, legalábbis közlelről nem, távolról hallatszottak a közlekedés és az emberi tevékenység zajai. Az élet nem állt meg, csak a hinta. Biztos valamit a forgó rész részébe hordott a szél, amitől elakadt. Más magyarázat nem lehet.

Semmi nem mozdult. Libabőrös lett a gondolattól, hogy ő talán nem is a megfigyelő itt, hanem ő a megfigyelt, és a gyerek most egyenesen a szemébe néz, míg ő nem látja, sőt nem is hiszi el. A hinta most megint előrelendült, de csak annyira, amennyire hátrafelé volt az egyensúlyi ponttól, és így lengett tovább, láthatóan lassulva, mintha most semmi nem hajtaná. Mondjuk mintha a szellemgyerek kiszállt volna belőle, engedve hogy a többit a fizika intézze. Fölkapta a kezét, ösztönös irtózáttal, és egy pillanatra kihagyott a szívverése ettől az önkéntelen mozdulattól. Valami kellemetlent tapintott, vagy inkább: valami kellemetlen tapintotta meg. Hideg, apró gyerekujjak. Csak egy másodpercre érezte, de egész életében emlékszik majd erre, álmában is. Odanézett ahol az előbb még a keze volt, de csak a játszótér gyérre taposott pázsitját látta a tiszta levegőn át, és csak bámult felemelt kézzel. Úgy érezte, mintha megállt volna a vérkeringése, és kellene valami startjel, amitől újraindul. Mondjuk, ha a szellemgyerek szólt volna hozzá. De hang nem hallatszott csak a távolból, ahogy korábban. Talán a szellemhangok nem hallatszanak a mi világunkban, vagy legalábbis számára nem, mert nem médium vagy valami ilyesmi. És nem is akar képernyőn keresztül gyógyítani. Ez utóbbi gondolat halványan oldotta a pánikot, ami eddig uralkodott rajta, és már a keringését is érezte, főleg, hogy a pulzusa a többszörösének hatott a fél perccel ezelőttinek. Elege volt ebből, el akarta kerülni azoknak a lehetőségeknek még a gondolatát is, amik ezután jöhetnek: a nadrágjába kapaszkodik és ráncigálni kezdi, vagy meglátja valahogy a körvonalait, ahogy esetleg mutogat a játszótér többi játéka felé, és kérleli, hogy mondjuk libikókázzanak egy jót, aztán...

Kilépett a játszótér kapuján. Nem tudta, hogyan volt képes megmozdulni, csak azt tudta, hogy most gépiesen lépkedett, és hogy minél messzebbre kell jutnia innen. Az, hogy hátat fordított a jelenségnek, csak úgy volt lehetséges, hogy minden gondolatot kiürített a fejéből, és kényszerítette magát, hogy arra

gondoljon, hogy a kezén csak egy erősebb széllekést érzett. Más magyarázat nem lehet.

A francba a lovakkal meg a macskákkal.